

2/2016

CHARIZMA

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a evanjelizáciu

**Príd', Duchu Svätý,
a osviet' rozum,
aby som spoznal tvoje prikázania;
posilni moje srdce,
aby dokázalo vzdorovať úkladom nepriateľa,
zapál' moju vôľu...
Počul som tvoj hlas
a nechcem si zatvrdiť svoje srdce
hovoriac neskôr... zajtra.
Nunc coepi! (Začnem teraz!) Teraz!**

Možno pre mňa zajtrajšok už nikdy nenastane.

Ó, Duchu pravdy a múdrosti,

Duchu poznania a rady,

Duchu radosti a pokoja!

Chcem, čokoľvek ty chceš,

chcem, lebo ty to chceš,

chcem, ako to ty chceš,

chcem, kedy to ty chceš...

Josemaría Escrivá de Balaguer

Generálny vikár, veľprepošť nitrianskej kapituly prof. Jozef Vrabec, ma vždy udivoval, ako dokázal počuť Boží hlas. A nebola som sama, kto žasol nad jeho spoluprácou s Pánom. Priateľka spomínala, ako sa s ním chcela neohlásene stretnúť, hoci nebola z Nitry a poznala ho len z kníh, ktoré napísal. Keď prišla v strašnom ležaku k bráne jeho domu, povedali jej, že pán veľprepošť je u pána biskupa na slávnostnej večeri a dnes už nikoho neprijme. Zrazu však uvidela, ako k nim uteká drobná postava. „Dobrý večer, Alenka,“ povedal a podal jej ruku. „Ja som Elena,“ vysvetlila. „Prepáčte, keď som bol na tej večeri, Duch Svätý mi povedal, aby som išiel domov, že ma čaká Alenka, asi som zle rozumel to meno,“ usmial sa kňaz.

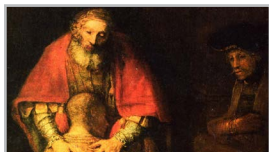
Napriek tomu, že vieme, ako treba dávať pozor na vnuknutia a verne ich nasledovať, nie vždy sa nám to darí. A pritom, ako povedala sv. Faustína: „Vernosť vnuknutiam Ducha Svätého je najkratšia cesta.“ Každé poslúchnuté je odmenené hojnejšími milosťami, častejšími a silnejšími vnuknutiami.

Niekedy neposlúchneme z neistoty, či je vnuknutie pravé. Sv. František Saleský to rozlíšiť vedel: „Jedným z najlepších znakov toho, že vnuknutie, najmä nezvyčajné, je dobré, je pokoj a spokojnosť srdca, ktoré vnuknutie prijalo. Tých, čo nasledujú pekelné popudy v domnienke, že ide o nebeské vnuknutia, zvyčajne ľahko spoznáme: sú totiž rozháraní, tvrdohlaví a namyslení. Vrhajú sa do vecí pod zámienkou horlivosti, no všetko obracajú naruby, všetkých posudzujú, každého karhajú, všetko vyčítajú... nič neznesú, ale poddávajú sa vášňam sebalásky pod zámienkou žiarlivej obrany Božej cti.“

Nemusíme sa báť, veď každá božská pohnútko je svetlom, ktoré nám objasňuje Božiu vôľu a dostávame s ňou silu na jej uskutočnenie. Cesta poslušnosti je náročná, ale „je cestou slobody a šťastia, dušu na nej nič nestiesňuje, srdce sa na nej nezviera, ale je doširoka otvorené, takéto otvorenie srdca je zrejším znakom prítomnosti Ducha“ (Jacques Philippe).

Milí čitatelia, prajem nám všetkým, aby sme započuli, rozlíšili a uskutočnili vnuknutia Ducha Svätého. A môžete nám o tom poslať svedectvo, ak dostanete vnuknutie... *Andrea Teplanová*

Z OBSAHU

6 Hriešnych napomínať

9 Pomazanie Duchom Svätým

12 Elišov zápas na Karmeli

CHARIZMA 2/2016

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a evanjelizáciu
ročník 8
vychádza trikrát do roka

Vydáva: Katolícka charizmatická obnova Slovenska
Šéfredaktor: Andrea Teplanová
Dátum vydania: máj 2016

Redakčná rada: Eva Koprďová, Jarmila Kráľová,
Róbert Lauko, Bohuš Petrik, Juraj Pluta
Grafika: Mária Teplanová
Jazyková úprava: Blanka Kocinová

Adresa redakcie: Katolícka charizmatická obnova,
Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra
e-mail: casopis.kcho@gmail.com
telefón: 0907 751 826
<http://www.kcho.sk/casopis>

Imprimatur: Mons. Marián Chovanec,
Biskupský úrad, Nitra; č. 300/2009; dňa 10. 3. 2009
Cenzor: Mons. Peter Brodek

Tlač: Garmond Nitra
registrácia: MK SR 18.6.2009 EV 3727/09
IČO 37 960 687

Stretnutie zástupcov hnutí a spoločenstiev

Aktuálnu činnosť a plánované podujatia predstavili zástupcovia hnutí a spoločenstiev Nitrianskej diecézy 16. apríla v Kňazskom seminári sv. Gorazda v Nitre na spoločnom stretnutí s generálnym vikárom Mons. Petrom Brodekom.

Stretnutie nadviazalo na minuloročný Turíčny festival a zúčastnili sa ho zástupcovia hnutí a spoločenstiev: Viera a svetlo, Saleziáni spolupracovníci, Združenie mariánskej mládeže, Modlitby matiek, Centrum pre rodinu, Spolok sv. Vincenta de Paul, Katolícka charizmatická obnova, Diecézne stretnutia mladých, Laici rodiny Chevaliera, Hnutie Nazaret, Mariánske kňazské hnutie, Hnutie kresťanských rodín, Maltézsky rád, Manželské stretnutia, Diecézne pastoračné centrum, Neokatechumenátna cesta, Komunita Emanuel, Fokoláre, Koinonia Ján Krstiteľ, Schonstattské hnutie a Františkánsky svetský rád.

Podujatie začalo svätou omšou v kaplnke sv. Gorazda. „Pokorné srdce cez vieru pozná, čo je podstatné. Boh pokorných vedie po správnych cestách,“ povedal Mons.

Peter Brodek v homílii a zároveň prítomným pripomenul: „Vy ste čistý kvas, ktorý má prekvasiť cesto.“ Nasledovalo pracovné stretnutie a potom vstup cez milostivú bránu do katedrály sv. Emeráma a v nej spoločná modlitba korunky k Božiemu milosrdenstvu a požehnanie.

Stretnutie pomohlo skoordinať niektoré aktivity a pre všetkých bolo veľkým povzbudením.

-aj-

foto: Petra Bajlová

Mons. Peter Brodek koordinoval stretnutie.

Seminár Obnovy v Duchu Svätom v Šuranoch

Začalo sa to vlastne v októbri roku 2014 listom Mons. Petra Brodeka, generálneho vikára Nitrianskej diecézy, v ktorom pozýva bratov a sestry zo spoločenstiev KCHO v Duchu Svätom na kurz lektorov na vedenie seminárov Obnovy v Duchu Svätom. Kurz absolvovalo a 7.6.2015 ukončilo viac ako 20 zúčastnených. Navýšením počtu lektorov z troch na viac ako dvadsať sa zvýšil aj počet seminárov.

Od februára tohto roku prebiehali teda v Nitrianskej diecéze tri semináre Obnovy v Duchu Svätom. Jeden z nich aj v Šuranoch. Pozostával z troch etáp. Prvá sa začala 17. a končila 19. marca a bola zameraná na vnútorné zranenia a uzdravenie. Druhá etapa prebiehala 8. – 10. apríla a objasňovala osobu a pôsobenie Ducha Svätého. Posledná –

tretia etapa sa uskutoční 14. mája v Kostole sv. Gorazda na Klokočine v Nitre, kde budú noví Kristovi učeníci rozposlaní. Seminár absolvovali osemnásť bratia a sestry.

Organizátori aj účastníci sú vďační Mons. Petrovi Brodekovi za duchovné i organizačné vedenie, ako aj za sprevádzanie celého seminára modlitbami. Vďaka patrí i prednášajúcim a všetkým členom spoločenstiev Obnovy v Duchu Svätom za modlitby i za akúkoľvek inú pomoc. Osobitne ďakujem tým bratom a sestrám, ktorí prišli na seminár slúžiť modlitbou príhovoru.

Sme vďační odobreniu, otvorenosti a podpore tomuto semináru pánovi dekanovi

vdp. Rudolfovi Daňovi i za poskytnutie priestorov na šurianskej fare i v Kostole sv. Štefana mučeníka v Šuranoch. Pomohlo to najmä bratom a sestrám, pre ktorých by bolo ťažké, ba dokonca nemožné zúčastniť sa tohto seminára z rodinných či zdravotných dôvodov v inom meste.

Slová Mons. Petra Brodeka: „Zdá sa, že to bol skutočne Pánom požehnaný čas pre tento seminár,“ nás potešili. Najväčšie poďakovanie určite patrí nášmu Pánovi. „Bezo mňa nemôžete nič urobiť,“ hovorí náš Boh. Chvála mu, že bol aj pri tomto diele.

Anna Čičmanová
foto: archív A.Č.

NITRIANSKE PRVÉ PONDELKY

V Roku milosrdenstva Katolícka charizmatická obnova pravidelne každý prvý pondelok v mesiaci organizuje „Večer duchovného slova a modlitby“ vo Farskom kostole navštívenia Panny Márie v Nitre o piatej hodine podvečer, po skončení svätej omše.

Na začiatku sú chvály s hudobnou podporou spoločenstva Obnovy v Duchu Svätom z Topoľčian. Následne si prítomní vypočujú príhovor generálneho vikára na tému Skutky milosrdenstva. Nevyhýba sa otázkam nevedomosti v mnohých rodinách. Ľudia častokrát hľadajú na nesprávnych miestach. Otec Peter napr. pripomenul: „Keď už je poučenia priveľa, potom to môže odrádzať. Nemožno poučať nadradene, treba s pokorou.“ Mnoho ľudí má nevedomosť o ceste k spásu, preto aj napriek značnej snahe potrebujeme Božiu pomoc, Svätého Ducha. Musíme si pripomínať skutky duchovného milosrdenstva.

Na stretnutí je možné prijať aj sviatosť zmierenia. Po prednáške modlitbové

**Skutky
duchovného milosrdenstva:
napomínať hriešnikov,
poučať nevedomých,
dobře radiť pochybujúcim,
tešiť zarmútených,
trpezlivo znášať krivdu,
odpúšťať ubližujúcim,
modliť sa za živých
a mŕtvych.**

skupinky v bočných lodiach kostola slúžia modlitbou prihovoru.

Ostatní sa pred obrazom Božieho milosrdenstva prihovárajú za prosby prítomných, napísané na lístky a pomodlia sa Korunku k Božiemu milosrdenstvu. Na záver prijímú všetci prítomní požehnanie.

Pozývame na naše stretnutia aj ďalších ľudí, takých, ktorí chodia do kostola dvadsať - tridsať rokov, a ani netušia, že je tu ponuka na ďalší, hlbší rozmer vo vzťahu s Pánom. Modlíme sa pri obraze Božieho milosrdenstva a tešíme sa na vzácny a milostivý čas. Rozdúchajme plameň milosrdenstva. Kedy, ak nie práve teraz?

autor: Róbert Lauko
foto: Mária Teplanová

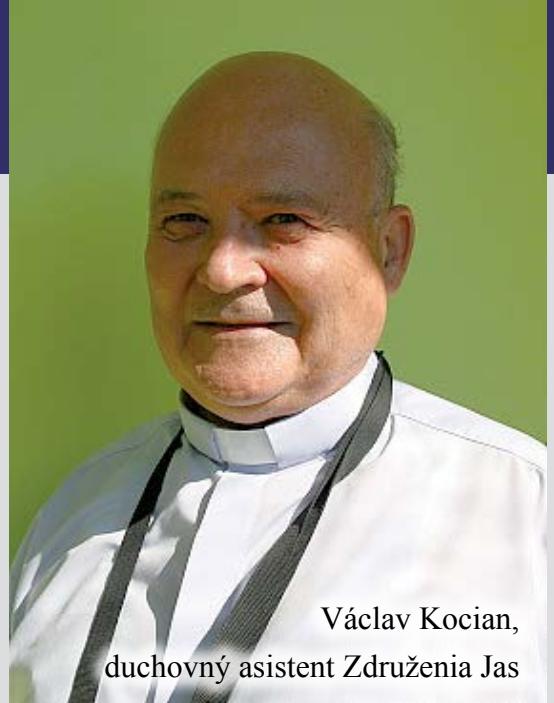

Charizmatická konferencia milosrdenstva a uzdravenia

Na poslednej rade KChO Slovenska bolo dohodnuté, že najbližšia 23. celoslovenská charizmatická konferencia, ktorej organizátorom bude táto rada (nie Jas), bude až v roku 2017. Ale viacerí naši členovia a priatelia, najmä otec Ján Hallon a jeho spoločenstvo z Trnavy, nás pobádali, aby sme (združenie Jas) práve v tomto mimoriadnom roku Božieho milosrdenstva nepretrhli reťaz týchto požehnaných charizmatických stretnutí v Trnave, ale uskutočnili Charizmatickú konferenciu milosrdenstva a uzdravenia. Športovú halu Slávia sme už zabezpečili na 26. až 28. augusta 2016. Koordinátor rady KChOS otec Dušan Lukáč a otec Ján Hallon chcú nám pri tom pomôcť. Počítame aj s P. Dr. Josephom Vadakkelom M.C.B.S. a s otcom Mikulášom Tressom a s ďalšími (najmä z rady).

Tematicky ju chceme zamerať na Božie milosrdenstvo a jeho prejavy, na osobné a zástupné pokánie, na uzdravenie (osôb, rodín, spoločnosti, Slovenska) a na odstránenie prekážok uzdravenia a požehnaní.

Sem patrí aj očistenie historickej pamiatky podľa pápeža sv. Jána Pavla II. Aj preto si pripomenieme 1130. výročie prenasledovania a vyhnaní učeníkov sv. Cyrila a Metoda (vo Veľkom pôste

Václav Kocian,
duchovný asistent Združenia Jas

v r. 886). Patrí sem aj spojenie s Matkou milosrdenstva a jej fatimským programom, osobitne teraz, v tesnej blízkosti storočnice Fatimy.

Hlavná téma je z ruženca svetla: Pán Ježiš nás uzdravuje svojou milosrdnou láskou! Heslo: „U Pána je milosrdenstvo a hojné vykúpenie!“ (Ž 130,7).

Trnavský otec arcibiskup Mons. Ján Orosch nám tento zámer požehnal a prisľúbil svoju účasť. Už teraz aj Vás pozývame a prosíme o modlitby a požehnávanie tohto podujatia so Svätým Duchom pre dobro Slovenska.

Václav Kocian

HRIEŠNYCH NAPOMÍNAŤ

Ako viete, 8. decembra sa začal Svätý rok milosrdenstva, ktorý bude trvať do 20. novembra 2016, teda od slávnosti Nepoškvrneného počatia Panny Márie do slávnosti Krista Kráľa.

Už Ján Pavol II. napísal v úvode encykliky o Božom milosrdenstve, že žijeme v dobe, kedy je nevyhnutné, aby sme v Kristovi opäť objavili tvár Otca, ktorý je naozaj – podľa slov svätého Pavla – „Otcou milosrdenstva a Bohom všetkej útechy“. Pápež František nazval bulu k otvoreniu Svätého roka milosrdenstva práve „Tvár Otcovho milosrdenstva“ a začal ju slovami: „Ježiš Kristus je tvárou Otcovho milosrdenstva“.

Tajomstvo kresťanskej viery je zjavne zhrnuté v týchto slovách. Milosrdenstvo ožilo, stalo sa viditeľným a zavŕšilo sa v Ježišovi Nazaretskom. V tejto bule nás pápež František vyzýva, aby sme rozjímali o Božom milosrdenstve, pretože je zdrojom nášho vykúpenia, radosti a pokoja. To nám azda pomôže dať podnety pre naše rôzne aktivity, vyjadrujúce milosrdnú tvár Otca.

Vieme, že milosrdenstvo je kľúčovým

pojmom evanjelia, že je skutočne dôvodom našej radosti a nádeje z Boha, ktorý sa k nám sklonil práve v Ježišovi Kristovi.

Skutočné milosrdenstvo je ako slnko, ktoré svieti na dobrých i zlých. Milosrdné srdce prijíma všetkých ľudí i celé Božie stvorenie. Tak ako rozopätá Kristova náruč na kríži, tak ako Kristovo Srdce, bohaté pre všetkých, ktorí ho vzývajú.

„Milosrdenstvo znamená niečo jasné a úplne konkrétne ako slnko, ktoré buď je vidieť alebo vidieť nie je,“ napísal Chesterton.

Prvý zo skutkov duchovného milosrdenstva, ktorému sa chceme venovať v rámci našich úvah - „hriešnikov napomínať“ - je pozitívnou odpoveďou na fakt jestvovania tzv. „cudzieh hriechov“. (Deväť – 1. dať iným radu k hriechu; 2. popudzovať iných k hriechu; 3. kázať iným hriech spáchať; 4. privoliť k hriechu iných; 5. poskytnúť pomoc

k hriechu iných; 6. mlčať pri hriechu iných; 7. zastávať hriech iných; 8. netrestať hriech iných; 9. chváliť hriech iných)

V tomto období, keď hovoríme o Jubilejnom roku Božieho milosrdenstva a zároveň, keď sa nám v predstavách ustavične sprítomňuje niečo milosrdné, odpúšťajúce, plné lásky; akosi ťažko do tejto atmosféry zapadá: „hriešnikov napomínať“ alebo „deväť cudzích hriechov“. A predsa, pri počúvaní Sv. Otca Františka, ktorý podnietil vyhlásenie tohto roku, v jeho príhovoroch neraz zjavuje aj túto stránku milosrdenstva, ktorú môžeme prijímať a žiť. Počúvame ho, ako adresuje slová kňazom, rehoľníkom, rodinám, bohatým a mocným; a celkom otvorene napomína alebo upozorňuje na vážne nedostatky v spôsobe života nás všetkých. Jednoducho, aby svet mohol byť milosrdnejší, je potrebné ho i naprávať.

Začnime tým, že si uvedomíme, skôr ako ideme niekoho poučovať či napomínať, že to nemožno robiť bez dostatočného zohľadnenia jeho fyzickej, psychickej i duchovnej sféry. Veď dôležitý je nielen obsah, ale aj spôsob, akým niekoho poučujeme. Čo z toho, že ktosi bude presvedčený, že splnil svoju povinnosť a napomenul blížneho, keď sa ten človek napríklad pre naše naliehavé i hnevľivé správanie úplne zablokuje a uzatvorí na ďalšiu pomoc? Poznamenajme, že o „napomínaní hriešnikov“ hovoríme v kontexte skutkov milosrdenstva. Hneď sa teda natíska prvá podmienka, akú musíme splniť, aby sme mohli poučovať blížneho – je to láska. Ona najlepšie napovie, akým spôsobom to robiť a pomôže nájsť prostriedky, aby poučenie bolo účinné.

V rôznych prostrediach sú dobre známe osoby, ktoré sú náklonné poučovať a naprávať iných. Ich objavenie sa v akejsi skupine

spôsobuje, že všetci zamdlievajú v očakávaní na ďalšie výčitky či dokonca konflikt. Kde sa berie takýto postoj?

Raz predavačka jedného z obchodov vyšla na ulicu s utierkou, nasadenou na dlhej rúčke a usilovne sa pokúšala umyť okno výkladu. V istom momente prišiel k nej okoloidúci starší pán a keď videl, že jej úsilie neprináša efekt, povedal: „Pani, pokúste sa vyčistiť okno z vnútornej strany, lebo sa mi zdá, že tam sa vlastne nachádza veľká škvrna“. Predavačka si dala povedať a ukázalo sa, že jedným pohybom nástroja sa pozbavila škvrny, ktorú umývala z druhej strany skla. Tu sa možno ukrýva tajomstvo nášho problému – odborní „reformátori“ či káratelia celého sveta“ najčastejšie nevidia svoje vlastné chyby. Keď tvrdošijne napomínajú iných, ale pohľad do vlastného vnútra je zastretý. Pán Ježiš k tomu priliehavo povedal známe: „*vidíš smietku v oku blížneho, a vo svojom oku brvno nebadáš... Najprv vytiahni brvno zo svojho oka...*“.

V Katechizme Katolíckej cirkvi čítame: „Ovocím lásky je radosť, pokoj a milosrdenstvo. Láska vyžaduje dobročinnosť i bratské napomenutie; je dobrotivá; vzbudzuje vzájomnosť, je vždy nezištná a štedrá; je

„Naučme sa mať súcit s nedostatkami blížneho; majme na mysli, že keby nad nami nedržal svoju ruku Boh, konali by sme ešte horšie.“

Sv. Filip Neri

priateľstvom i spoločenstvom“ (KKC 1829).

„Naučme sa mať súcit s nedostatkami blížneho; majme na mysli, že keby nad nami nedržal svoju ruku Boh, konali by sme ešte horšie.“ (Sv. Filip Neri)

Pokúsme sa pri napomínaní blížneho, keď pácha zlo, poukázať aj na východisko zo zlej situácie. Ponúknuť mu niečo, čo ho zjemní, urobí príťažlivejším pre okolie, ako i pre Ježiša Krista a podobnosť s ním.

Nechceme si zastierať pohľad na náročnosť tohto skutku milosrdenstva, ba dokonca niekedy až máme z neho strach, keď vieme, že naše napomínanie skončí neúspechom, ba môže sa obrátiť proti nám v agresii napomínaného alebo napomínaných. Pamätajme však na slová Písma z proroka Ezechiela 3,19-21: „...ak si ty varoval zločinca, a on sa neodvrátil od svojej neprávosti a od svojej zločinnej cesty, on zomrie vo svojej vine, ty si si však zachránil dušu. A ak sa spravodlivý odvráti od svojej spravodlivosti a spácha zločin, keď ho postavím pred pokušenie, pretože si ho nevaroval, zomrel vo svojom hriechu, jeho spravodlivé skutky, ktoré konal, nezostanú na pamäti a jeho krv budem požadovať z tvojich rúk. Ale ak ty upozorníš spravodlivého aby nehrešil, a on nezhreší, určite bude žiť, lebo prijal napomenutie, a ty si si zachránil dušu.“

V každom skutku duchovného či telesného milosrdenstva ide o večnosť, ide o spásu; našu i našich spolupútnikov. V službe napomínania, podobne ako pri modlitbe, by sme mohli povedať, veď mi ani nevieme ako to máme robiť alebo ako napomenúť. Zdá sa, že už okrem spomínanej lásky a pokoja sa nezaobídeme bez Božieho Ducha. Azda aj tu by sme si mali povedať: „Nestarajte sa čo budete hovoriť, lebo v tú hodinu vám Duch vnukne, čo máte povedať...“ Služba napomínania je službou lásky a nech takou i zostane. V kontexte týchto slov je snáď vhodné pripomenúť evanjeliové pravidlá, ktoré je dobré mať ustavične na pamäti. Keď Pán Ježiš povzbudzuje k napomenutiu hriešnika

Ale ak ty upozorníš spravodlivého, aby nehrešil, a on nezhreší, určite bude žiť, lebo prijal napomenutie, a ty si si zachránil dušu. “

Ezechiel

najprv
me d z i štyrmi očami,
potom zo svedectvom ďalšieho blížneho a až potom pred spoločenstvom Cirkvi. Teda je veľmi potrebné, aby sme si uvedomili, že napomínaním okrem zmeny zla k dobrému, chceme chrániť aj česť blížneho. Nech naše napomínanie je diskrétné, úctivé, pokiaľ je to možné. A konečne pri pozorovanom zle, hriechu, sa nie je čím chváliť.

Pripomeniem len zo Starého zákona krásny postoj o „milosrdnej diskretnosti“: Raz sa zostarnutý Noe, ktorý toľko vykonal pre záchranu rodiny i ľudí opil a ležal obnažený vo svojom stane. Jeden z jeho synov to videl a hneď bežal o tom rozprávať ostatným. „Ale Sem a Jafet vzali plášť, obaja si ho položili na ramená, išli chrbtom a zakryli otcovu nahotu. Tvár mali odvrátenú...“ (Gen 9, 23)

Keby sme voči sebe jednali s takou diskretnosťou, keď ide o slabosti, zjavné

ľudským očiam, bola by to veľká vec. Žiaľ, nám je prirodzenejšie bežať a hovoriť o tom, čo je zlé na niekom ešte za horúca ostatným. A vôbec, koľko času trávim tým, že sa vrtáme v chybách a hriechoch iných, a pritom si to ani neuvedomujeme, pretože sme si už na to zvykli.

Buďme pokorní vo svojom srdci, ak aj nás niekto na niečo škodlivé upozorňuje. Využime tieto chvíle modlitby, uzobrania, aby sme vládali byť dobrými nástrojmi Božieho

milosrdenstva v ozdravovaní ľudskej spoločnosti.

Prosme dnes Najsvätejšie Srdce Ježišovo, ktoré je „útočiskom hriešnikov“, aby sme dokázali účinne pomáhať našim blíznym v zanechaní hriechu, a to láskyplným napomenutím, ktoré ako skutok milosrdenstva musí vyplývať z lásky a k nej viesť.

Zároveň nezabudnime: „Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo“ (Mt 5, 7)
Peter Brodek

Pomazanie Duchom Svätým

Človek vždy potrebuje isté sebarealizovanie v spoločenstve. Hľadáme uplatnenie, ktoré by nás naplňalo, ale ktorým by sme mohli byť prospešní pre iných. To je sociologický charakter nášho bytia. Veď sme boli stvorení pre spoločenstvo, a to tak, aby sme boli nielen jeho súčasťou, ale aj istým obohatením.

Práve preto hľadáme svoje miesto a možnosti realizácie. Tu vzniká u veriaceho túžba služby, povolania.

Ak človek pochopí a spozná rozmer a dôležitosť služby, je to krok vpred. Možno aj viem, v čom mám slúžiť, viem rozlíšiť svoje schopnosti a kapacity, v čom by som mohol byť na ošoh. Dokonca u niekoho nastane aj ten posun, že svoju službu rozlíšil pred Pánom, sú niekedy aj priame povolania. Lenže s realizovaním je to už ťažšie. Neraz sa snažíme, robíme, čo sa dá, a nič moc. Niečo tomu chýba!

Ak nás v stretnutí s Duchom Svätým on sám vyzve, tak sa nám bude snažiť udeliť aj pomazanie.

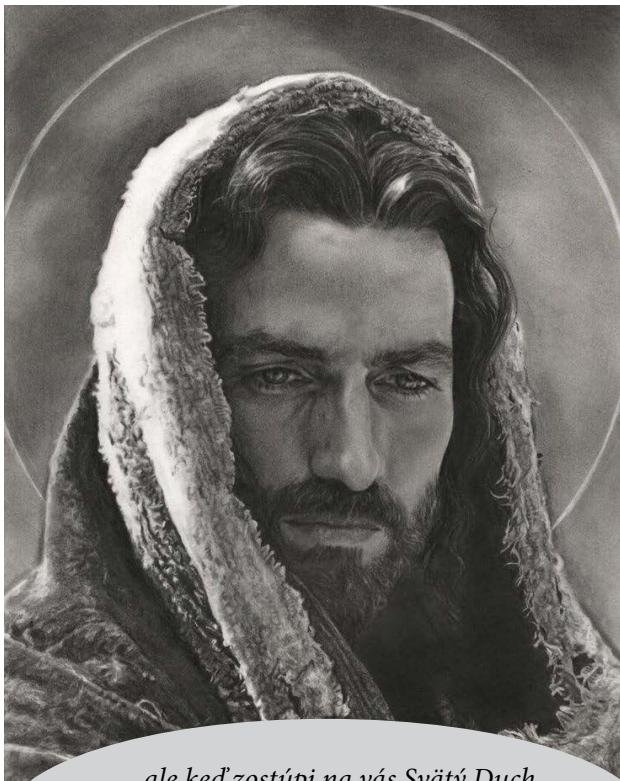
Keď sa Ježiš rozhodol slúžiť, nastala výzva zápasit' a bojovať, znamenie na púšti. Taktiež prišla potreba konať a to aj mimoriadne, aby ohlasovanie Božieho kráľovstva obstálo, aby bolo sprevádzané znameniami. Práve preto bol pomazaný Duchom Svätým.

To platilo aj v Starom zákone. Tu

Samuel pomazal kráľa Saula a povedal:
*„Vtedy na teba zostúpi Pánov duch, budeš
 vo vytržení s ním a zmeníš sa na inakšieho muža.“*

(1Sam 10,6)

„ale keď zostúpi na vás Svätý Duch,
dostanete silu a budete mi svedkami v Jeruzaleme
i v celej Judei aj v Samárii a až po samý kraj.“
(Sk1, 8)

poznávame

tri druhy pomazania: kráľovské, kňazské a prorocké. Pomazanie nemalo byť len nejakou inauguráciou či právnym aktom. Nejde len o uvedenie do funkcie, služby. Pomazaním bola človeku udelená aj istá vnútorná moc. Pomazanie spôsobovalo vnútornú premenu, ktorá je od Boha. Táto realita bola stotožňovaná s Duchom Svätým.

Samuel pomazal kráľa Saula a povedal: „Vtedy na teba zostúpi Pánov duch, budeš vo vytržení s ním a zmeníš sa na inakšieho muža.“ (1Sam 10,6) Aj prorok Izaiáš konštatuje: „Duch Pána, Jahveho, je na mne, pretože ma Pán pomazal, poslal ma hlásať radosť ubitým, ...“ (Iz 61, 1)

Ježiš je Kristus – Pomazaný. „Vy viete, čo sa počnúc od Galiley po krste, ktorý hlásal Ján, dialo po celej Judei,³⁸ ako Boh pomazal Ježiša z Nazareta Duchom Svätým a mocou

a on chodil, dobre robil a uzdravoval všetkých posadnutých diablom, lebo bol s ním Boh.“ (Sk 10 37-38) Ľudia v Kafarnaume sa divili, lebo hovoril ako ten, čo má moc.

Pre službu potrebujeme pomazanie. V službe budeme zápasiť, bojovať proti diablu a konať. Ináč to nepôjde. Niekedy sa začnú ťažké útoky práve vo chvíľach, kedy sa rozhodneme vykročiť v službe, kedy povieme Bohu áno. Bude sa nám zdať, že sme horší ako predtým, ale to je stred zápasu.

Pomazanie človeka vnáša do svetla poznania, a zároveň ho uschopňuje k zvládnutiu činností a vecí. Žiak sv. Bonaventúru Pseudo - Bonaventúra napísal: „Pomazanie je akýsi ružový líkér, ktorý sa rozlieva po celej duši, učí ju, posilňuje a utešuje a jemne jej pomáha prijímať a nazerať nádheru pravdy.“

Aj apoštoli boli postavení pred hotovú vec: „ale keď zostúpi na vás Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami v Jeruzaleme i v celej Judei aj v Samárii a až po samý kraj.“

(Sk1, 8) Podobá sa to forme, ktorú musí mať športovec, alebo k inšpirácii, ktorú musí mať umelec. Naša forma a inšpirácia je pomazanie Duchom Svätým, o toto pôjde Duchu Svätému v stretnutí s nami.

Pomazanie Duchom Svätým je jeho Božia sila. Je nad každou ľudskou schopnosťou. To je tá sila, ktorou Boh stvoril svet, človeka, ktorou bol vzkriesený Ježiš. Je to moc a sláva Boha, ktorá sa má zjaviť na našom živote. Bezo mňa nemôžete urobiť nič. Spomeňme si na muža, ktorý mal posadnutého chlapca, a apoštoli nevedeli vyhnáť toho ducha, až keď prišiel Ježiš – moc Božia, začalo sa niečo diať.

V krste sme boli sviatosťne pomazaní krizmou. Krstiaci sa modlí modlitbu:

„Všemohúci Boh, Otec nášho Pána Ježiša Krista, oslobodil vás od hriechu, znovuzrodil vás z vody a Ducha Svätého a začlenil vás medzi svoj ľud. Teraz vás poznajeme krizmou spásy,

aby ste boli údmi Krista kňaza, proroka a kráľa a mali život večný.“

Prorocké pomazanie

Ježiš sám hovoril: „*Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným.*“ (Lk 4,18) Bol poslaný na tento prorocký čin, hlásať Božie slovo, slovo nádeje ľuďom. Každý kresťan má podiel na tomto povolaní proroka. Máme niešť evanjelium, hlásať ho slovom, skutkami, aj znameniami.

Kňazské pomazanie

Ježiš bol pomazaný na kňaza, aby prinášal Bohu modlitby a na konci života tú najdôležitejšiu obeť, seba samého. To je naše všeobecné kňazstvo. Prinášať modlitbu a obeť seba Bohu. Tu je ukrytá sila a dôležitosť modlitby, aj na to nás chce Duch Svätý pomazať.

Kráľovské pomazanie

Kráľ je panovník a bojovník. Ježiš hovorí: „*Ale ak ja Božím Duchom vyhánam zlých duchov, potom k vám prišlo Božie kráľovstvo.*“ (Mt 12, 28) V tomto poslaní je zahrnutý boj proti zlému a nás čaká tento boj, ako hovoril Pavol. „*Lebo nás nečaká zápas s krvou a telom, ale s kniežactvami a mocnosťami, s vládcami tohto temného sveta, so zloduchmi v nebeských sférach.*“ (Ef 6, 12)

Tieto pomazania nám boli prisľúbené, v krste dané. Potrebujeme dovoliť Duchu Svätému, aby ich každým dňom rozvinul, znovu otvoril pre náš život a službu. Nemôžeme sa uspokojiť s pocitom – veď v krste som to všetko dostal. Spomeňme si, aké pomazanie dostal kráľ Saul. „*Vtedy naň vstúpil Boží duch a bol medzi nimi vo vytržení.*“ (1Sam 10, 10) Čo s tým urobil? Nič! Jeho koniec bol katastrofálny. Zostal depresívny, nedôverčivý, závistlivý, poverčivý, nenávisťný, tvrdý voči druhým,

ovládaný záchvatmi hnevu, bol trápený. Čo z toho prežívam dnes? O pomazanie sa musíme starať, aby naberalo na sile a aby sa jeho moc prejavovala.

Čo môžeme urobiť pre to, aby sme prijali pomazanie

Prijat' pozvanie Ducha Svätého, očakávať ho, stretnúť sa s ním. To sa deje v modlitbe, tak tomu bolo aj u Ježiša. „*Keď sa všetok ľud dával krstiť a keď bol pokrstený aj Ježiš a modlil sa, otvorilo sa nebo, zostúpil na neho Duch Svätý v telesnej podobe ako holubica a z neba zaznel hlas: "Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie."*“ (Lk 3, 21)

Pomazanie nezávisí na nás, je to jeho konanie. My môžeme len odstrániť to, čo prekáža jeho rozliatiu. Potrebujem oň stáť, prosiť a byť na modlitbe. Potrebujeme sa zrieknuť prekážok – hriechu. Toto si bude vyžadovať dôslednosť, vernosť a teda aj poslušnosť – podriaďiť sa Duchu Svätému bez kompromisov. Pomazanie bude prichádzať v miere, ktorú nám určí Duch Svätý, ale bude v nás postupne rásť. Ten rast musíme umožniť v stálych stretnutiach s Duchom Svätým.

Ak Duch Svätý udeľuje pomazanie, tak ho môžeme nazvať „Pomazaním“. Týmto jeho menom sme vyzvaní a povolaní k pomazaniu!

Juraj Pluta

El Greco: Zoslanie Ducha Svätého.

Eliášov zápas na Karmeli

Chceme sa spoločne zamyslieť nad duchovným odkaz Eliáša cez jeho zápas na vrchu Karmel a spoločne popremýšľať nad jeho odkazom pre našu dobu.

Legenda Sanctorum (*Život svätých*) patrí medzi najstaršie písomné záznamy na území Slovenska. U nás je známa zbierka Legenda Sanctorum od *Jacuba de Voragine*. Legenda je epický žáner s náboženskou tematikou a najčastejšie prináša príbehy svätcov. Svätec v nej vždy žije v súlade s kresťanskou morálkou a je vzorom pre ostatných ľudí. Často veľmi trpí a pokorne znáša všetky problémy a ťarchy života, pretože je presvedčený o odmene vo večnosti. Svätec vedie asketický spôsob života, verí v posmrtný život a v jeho živote sa objavujú zázračné prvky. Práve zázračné a niekedy až nereálne skutky majú v legende dôležité miesto, výraznou mierou zasahujú do príbehu. Majú motivovať čitateľa a nadchnúť ho pre život s Bohom. Legenda hovorí o postave s reálnym historickým základom, lebo svätí existovali a máme dochované aj nepísomné zmienky o nich (napr. relikvie).

Eliáš je takou legendárnou postavou Starého zákona. Opis jeho života spolu s opisom života jeho žiaka Elizea v 1. a 2. knihe Kráľov, obsahuje zázračné a legendárne prvky ako v Legende Sanctorum. Napr.: Bol kŕmený havranom a anjelmi, rozkazoval dažďu, rozmnožil potraviny, zoslal oheň z neba, sekera hodená na vodu plávala, a iné. Obaja sú predstavení ako divotvorcovia a zázrační liečitelia. Pre nás to boli a sú reálne postavy, ktoré existovali a ku ktorým sa rozprávaním príbehov postupne pridávali tieto neuveriteľné prvky. My sa chceme spoločne zamyslieť nad duchovným odkaz Eliáša cez jeho zápas na vrchu Karmel a spoločne popremýšľať nad jeho odkazom pre našu dobu.

Aká bola doba Eliáša?

Súčasný čitateľ Starého zákona má veľmi často dojem, že je pred ním kniha dejín.

A naozaj, dlhý čas sa táto kniha čítala ako „biblické dejiny“. Ale v starozákonných rozprávaniach nejde o suché dejiny, ako ich chápe dnešný človek, ale ide o posolstvo.

Dejiny Izraela sa zdajú byť dostatočne jasné od obdobia kráľovstva. Existovali archívy a úradné záznamy udalostí, ktoré sa odohrali. Okrem toho bol Izrael dosť veľkým a významným kráľovstvom na to, aby zanechal stopy v dejinách okolitých národov. Ale pre obdobie, ktoré predchádzalo dobu kráľov, tento jav neplatí.

Izrael ako národ vznikol pravdepodobne z kannánskeho mestského zriadenia a v prvých dobách existoval ako samostatné spoločenstvo s vlastnými pravidlami a s výrazným povedomím vzájomnej rovnoprávnosti. Táto odlišnosť od okolitých národov je úzko spätá so zmenou náboženského systému, o ktorú sa výrazne zaslúžil prorok Eliáš. Ide o „zmenu Boha.“ V dobe Eliáša, čo sú roky 880-850 pr. Kr., v spoločnosti vznikla opozícia voči feudálnemu zriadeniu mestských štátov, ktoré boli považované za miesta neslobody, nespravodlivosti a pohanskej modloslužby. V procese vzniku povedomia Izraela ako národa zohrávala dôležitú úlohu skupina, ktorá prišla z Egypta. Priniesla so sebou hlbokú skúsenosť vyslobodenia - Exodu a priniesla predovšetkým vieru v JHVH a monoteizmus – vieru v jediného Boha.

Kult a kultové miesta

V období pred vznikom kráľovstva sa úcta k božstvám v Kanaáne konala na viacerých miestach, napr.: Gilgal, Dan Šilo. Prakticky po celej krajine boli rozmiestnené staré kultové centrá, na ktoré chodili sláviť obetu jednotlivé kmene. Úcta k bohu sa viazala na miesto, kde bol uctievaný. Uctievaný boh bol označovaný menom miesta, kde bol uctievaný. Z tohto obdobia je známy napríklad El 'Olam z Beeršeby, El Betel uctievaný v Beteli, El Šadaj z Jeruzalema, JHVH Sabaoth zo Šíla (1 Sam 1,3), JHVH uctievaný v Hebrone (2 Sam 15,7) alebo JHVH zo Samárie. Úcta mala na rôznych miestach rozdielne podoby, ktoré záviseli od miestnych tradícií a zvyklostí.

Typickými svätyňami v tomto období boli „otvorené svätyne, tzv. výšiny“, ktoré sa nachádzali mimo usadlostí a miest na vyvýšenine alebo na kopci. Pravdepodobne to bolo miesto s upravenou vodorovnou plochou, vyloženou kameňmi, a zopár opracovaných kameňov, ktoré spĺňali úlohu oltára. Na severe samárijských vrchov sa našlo otvorené kultové miesto, ktoré celkom dobre zodpovedá opisu kultových miest, o ktorých sa píše napr. v 1 Kr 14, 23. Na vrchole kopca sa našiel kruh utvorený z veľkých kameňov, ktorý má priemer asi 20 m. Prázdny stred mohol slúžiť pre posvätný strom. Na východnej strane kruhu sa našiel veľký kameň, ktorý bol tenším koncom zasadený do zeme. Ide pravdepodobne o *macebah*, stojaci kameň, na ktorý sa vylievala krv obetovaných zvierat.

Takéto svätyne boli navštevované hlavne počas sviatkov. K slávnosti sa zhromažďovali celé dediny alebo aj jednotlivé rodiny, ktoré prinášali spoločnú obeť. Niektoré miesta mali aj kňazov, ktorí mohli slúžiť v jednej rodine, alebo pôsobili na kultovom mieste počas sezóny sviatkov. Obety však mohli byť na týchto oficiálnych kultových miestach prinášané aj bez prítomnosti alebo asistencie kňazov. Tam pôsobili nezriedka aj proroci a vidcovia (1. Sam 9,11-21; 10,5).

Samostatné kultové miesta bez kontroly kňazov boli vystavené nebezpečenstvu zmiešavania s inými božstvami a s náboženskými prvkami, ktoré doň prenikali z pohanských tradícií, naviazaných na iné kultové miesta. Zriedkavosťou nie je ani ponechanie kultových symbolov starých bohov, aj keď uctievaný boh zmenil svoju podobu. Napríklad drevené koly - ašery, ktoré symbolizovali prítomnosť božstva plodnosti, boli dlho používané v Jeruzalemskom chráme. Podobne to bolo aj s kultovými kameňmi *macebah*. A neboli to iba symboly, ktoré boli aj naďalej ponechávané na kultových miestach. Že dochádzalo k zlučovaniu božstiev, dosvedčuje napríklad nápis v Chirbete el-Qôm, pochádzajúci z 8. stor. pred Kr., ktorý svedčí o omnoho staršej tradícii:

"Urijahu, bohatý, píše. Nech je Urijahu požehnaný od JHVH, ktorého zachránil pred nepriateľmi prostredníctvom jeho 'Ašery, prostredníctvom Oniáša a prostredníctvom jeho 'Ašery". Ašera je označenie kultového objektu v tvare posvätného kolu, ktorý mal pripomínať boha, ale s veľkou pravdepodobnosťou slúžila na označenie samotného božstva. V Palestíne sa našlo v jednoduchých domoch mnoho zaujímavých nahých ženských figúrok z hlíny. S veľkou pravdepodobnosťou ide o jednoduché zobrazenia božstiev plodnosti, ktoré boli v rodinách bežne uctievané. Problém uctievania cudzích bohov a vytvárania synkretického náboženstva možno jasne vidieť v neskorších textoch, v ktorých napr. prorok Ozeáš kritizuje tieto úchyľky v kulte (Oz 4,13; 8,11).

V neskorších časoch sa orientácia uberala smerom k uzavretým svätyniam uprostred mestských sídiel. Svätyně, opisované v Starom zákone, boli vystavané v mestách a niesli názov „*bét JHVH*“. Medzi tento druh svätýň patrili chrám v Jeruzaleme a pravdepodobne aj svätyně v Šíle, v Beteli a v Samárii. Stavanie svätýň v centrách osídlenia a ich bohatšie vyzdobovanie súviselo so spoločenskými zmenami, upevňovaním kmeňových zväzov a získavaním stálej pozície izraelského národa v Palestíne.

Kanaánsky panteón

Kanaánske božstvá, tj. božstvá národov žijúcich v Palestíne spolu s Izraelom, sa zobrazovali často ako ľudia a majú iba emblémové zvieratá ako v Mezopotámii. V popredí zostávajú bohovia plodnosti Dagon a Baal, zatiaľ čo v Egypte a v Mezopotámii sú to štátotvorní bohovia Hor a Marduk. Súvisí to pochopiteľne s geografickými, s historickými a so spoločenskými okolnosťami: v Sýropalestíne nevzniká žiadny väčší štátny útvar, ktorý by potreboval nebeského patróna, ospravedlňujúceho činy a politiku štátu. Preto má v Kanaánskom panteóne prednosť boh dažďa pre bohom El, ktorý je pokladaný za otca všetkých bohov.

El

Boh El bol hlavným bohom kanaánskeho panteónu. Bol považovaný za stvoriteľa sveta. Stvoril nebo, zem a podsvetie, pôsobil vo všetkom, všetko schvaľoval on, patrila mu dvor bohov, bol otcom všetkých božstiev a najvyššia autorita vo svete bohov. Jeho meno sa okrem označenia konkrétneho boha El používalo vo všeobecnom zmysle na označenie božstva, ako v našej reči slovo "boh". Podľa ugaritských mýtických textov boh El stojí na čele zhromaždenia bohov. Títo mu vzdávajú poctu ako kráľovi. Padajú pred ním na zem a vzdávajú mu poklonu. Určuje bohom, čo môžu a čo nesmú. Pre Elu je typický odstup od ostatných bohov. Akási nezávislosť a nadhľad. Všetko riadi a je nad všetkým. El dáva možnosť ostatným bohom aj existovať. Pôsobí dojmom transcendentnosti, vyvýšenosti nad všetky obyčajné veci aj nad udalosti, ktoré sa odohrávajú vo svete ostatných bohov. Boh El sa zobrazuje ako starec, sediaci na tróne, odiaty do dlhého plášťa. Jeho emblémovým zvieratkom bol býk. Jeho vzťah k určitým miestam sa zachoval v niektorých názvoch miest ako napr.: Bet-El (Jakubov sen v Bet-Elí" dom Boží", Gn 28,17-22), El-Šadaj (boh hory Gn 49,25; Nm 24,4), El-Olam (boh večnosti), El-Eljon (boh bohov, najvyšší boh Dt 32,8). Za Elovu manželku sa pokladala Ašera.

Bál

(Baal; *ba'lu*) - pôvodný a základný význam slova je "pán", "vlastník", "manžel". Bál predstavoval boha, ktorý sa spájal s meteorologickými javmi, predovšetkým s búrkou a dažďom. Bol predstavovaný ako boh počasia, boh búrky a vetra, hromov a bleskov, mrakov a dažďa, rosy a snehu. Je porovnateľný so slovanským "Perúnom - bohom hromu".

((Perún - kmeň slova: *per-* "udriet", rozšírený o príponu *-un*, ktorá označuje konajúceho (činnosť). Dosvedčuje to aj bežná reč, v ktorej sa zachovali niektoré výrazy dodnes: *paromova strela* (búrka), *parom by ce pobil..* Prvá zmienka o slovanskom bohu hromu

sa nachádza u Prokopia Cézarejského, v jeho diele *De bello Gothico III, 14*, kde je zmienka o bohu, ktorý panuje nad bleskami. Majú sa mu prinášať zvieracie obety a je uctievaný ako najvyšší boh u Slovanov. V Nestorovej kronike (980) sa spomína, že Perún bol medzi Kyjevskými bohmi, ktorých spomína knieža Vladimír. V Novgorodskej kronike (989) sa spomína aj Perúnov obraz, ktorý zničil Arcibiskup Akim. Aj knieža Vladimír nechal po svojom krste zničiť obrazy bohov a zvyšky hodiť do rieky. Znak, ktoré niesla drevená podobiza Perúna, boli kyjak, jeho hlava bola zo striebra a ústa zo zlata.)

Bál sa tiež objavoval ako boh vojny, predstavoval sa vo vzťahoch lásky k jeho manželkám Atirat a Anat, neskoršie k Aštarte. Bol zodpovedný za vegetáciu, za plodnosť zvierat, i za ľudskú plodnosť. V tomto období sa začalo meno Bál používať ako vlastné meno boha. V súvislosti s miestom, na ktorom bol uctievaný, dostáva okrem rôznych podôb aj rozličné doplnujúce pomenovania.

Presnejší opis Bála, jeho činnosti a zodpovednosti sa zachoval v ugaritských mýtoch. V nich je Bál národným bohom. Považovali ho za boha štvrtej generácie, po "najvyššom bohu" (1), po nebi a zemi (2), po stvoriteľovi a čase (3).

Ugaritská literatúra ponúka o Bálovom kulte bohatý materiál. Jeden zo sviatkov na jeho počesť sa dá s istotou určiť. Bol to sviatok nového roka, ktorý sa slávil v jeseni, sviatok obračky hrozna a sviatok muštu (september - október). Súčasťou sviatku bolo stavanie ozdobných oblúkov na chrámovej streche a posvätné stoly, pri ktorých sa jedli chlieb, mäso a víno. Ich účastníkmi boli ľudia a božstvá. Vo vzdelaných kruhoch sa pravdepodobne recitoval mýtus o Bálovi a oslavovalo sa manželstvo.

Obrady na privolanie dažďa boli tiež doplnkami tohto sviatku.

Emblémovým zvieraťom Bála bol býk, ktorý bol v starších dobách aj emblémom už spomínaného boha El. Býčie rohy boli v Mezopotámii znakom božstva. Podľa všetkého bol býk vybraný zámerne, pretože predstavoval symbol plodnosti, sily a veľkosti.

Aké konkrétne podoby mal Bálov kult v Izraeli? Podľa údajov, ktoré poskytujú jednotlivé texty Starého zákona, ľudské obety neboli súčasťou kultu Bála. A ak aj boli, tak veľmi zriedkavo. Častejšie bolo praktizovanie tzv. svätej prostitúcie pre získanie plodnosti. Súčasťou kultu boli oltáre a obelisky,

Boh Bál z ilustrácie Biblie z 19. storočia.

kultový personál - kňazi a proroci, obety a posvätné hostiny so zvláštnou výzdobou a pravdepodobne aj procesie. V tomto zmysle by výraz, ktorý hovorí Eliáš ľudu: *"Vyberte si, za kým chcete ísť? Chcete ísť za Bálom, alebo za JHWH?"* mal konkrétny fyzický význam putovania na miesta obety.

Bálova manželka Anat

Predstavovala násilnícku a krutú bohyňu vojny a zároveň vášnivú družku Bála, ktorý s ňou slávil svätý sobáš, ktorého výsledkom bola plodná sila celej prírody. Jej emblémovým zvieraťom bola krava. Nie je celkom jasné, či jej emblémové zviera má byť chápané symbolicky, alebo či sa Anat v mytológii naozaj premenila na kravu, ktorú Bál oplodnil ako býk. Niečo podobné sa vyskytuje v gréckej mytológii, kde sa Zeus premieňa na zviera, keď chodí za pozemskými ženami.

Po čase bola vytlačená bohyňou Aštartou, preto sa už nespomína pod týmto menom, ale preberá meno Elovej manželky Ašery. Premena úlohy Anat na Ašeru, z matky bohov na matku plodnosti, vysvetľuje skutočnosť, že hlavne u žien bola obľúbená, a tak jej úcta nevymizla. Niektoré texty poukazujú na to, že medzi Bálom, Ašerou a Aštartou sa nerobilo jasné rozlišovanie. 1Kr 18,19 spomína súčasne "Bálových prorokov" a "prorokov Ašery". Podľa 1 Kr 11, 1-5, sa prisudzuje zavedeniu Aštartinho kultu v Izraeli Šalamúnovi a jeho manželkám.

Kult Bála a jeho manželiek bol v Izraeli prítomný od čias jeho prvých kontaktov s Kanaánom (Nm 25,1-5). Jeho vplyv pokračuje za čias sudcov (Sdc 6,25), v časoch proroka Eliáša (1Kr 18,16nn). Aj napriek úsiliu vykoreniť tento kult z národa a zeme zo strany kráľa Jehua (2Kr 10,18nn) v Izraeli a zároveň aj v Júdei (2Kr 11,18), kult pretrvával aj v 8. stor. pr. Kr, ako to dosvedčuje Ozeáš. Za Manasseho, v siedmom storočí, opäť vystupuje do popredia tento problém (2Kr 21,1-9) a zaoberá sa ním aj Joziáš na konci toho istého storočia, kedy sa koná základná kultová reforma. Uctievanie bohov malo teda

veľmi ohybné hranice. Práve táto podoba bola charakteristická pre Izrael počas dlhého obdobia. Boh Jahve bol síce v náboženskom systéme Izraela jediný a okrem neho nemohol byť uctievaný žiadny iný boh, ale existencia

Anat - manželka boha Bála,
bronzová soška zo Sýrie.

iných bohov mimo Izraela sa nepopierala. Eliáš sa zasadzoval o čistý kult JHWH-ho. Jeho zápas vykresľuje 18. kapitola v 1Kr, ako zápas na vrchu Karmel.

Boží súd na vrchu Karmel

Amriho syn Achab kráľoval nad Izraelom v Samárii dvadsať dva rokov. Amriho syn Achab robil väčšmi, čo sa Pánovi nepáči; ako všetci, ktorí boli pred ním. Nestačilo mu, že kráčaľ v hriechoch Nabatovho syna Jeroboama, ale vzal si za manželku Jezábel, dcéru sidonského kráľa Etbála. Potom šiel a slúžil Bálovi a klaňal sa mu. Postavil aj oltár Bálovi v Bálovom chráme, ktorý vybudoval v Samárii. A ešte Achab postavil Ašeru. Achab teda svojimi činmi popudzovľ Pána, Izraelovho Boha, viac ako všetci izraelskí kráľi, ktorí boli pred ním.

Eliáš mal autoritu proroka, povest' liečiteľa a bol externým poradcom kráľa Achaba. Do konfliktu s kráľom sa dostáva pre náboženskú politiku a kvôli absolutistickým ťahom kráľovského dvora. Absolutizmus kráľovského dvora sa pekne vykresľuje v rozprávaní o Nábotovej vinici (1Kr 21). Právo silných sa prejaví, keď berie bezdôvodne chudobnému Nábotovi aj ten kúsok pôdy, ktorú mal. Poukazuje sa tu na boj rozdielných kultúr. Na jednej strane je tu tradičná kultúra Izraela, ktorú predstavuje Eliáš, v ktorej bolo rodinné vlastníctvo pôdy nedotknuteľné a nepredajné. Pôda sa predávala alebo prenajímala iba do jubilejného roka, kedy sa všetko opäť vrátilo pôvodným vlastníkom. Na druhej strane je tu kultúra absolutistického panovníka, ktorý má právo na všetko a predstavuje ju kráľovná Jezábel zo Sidonu.

Ťažká doba v Izraeli začala kráľovnou Jezábel, ktorá bola dcérou Etbála, sidonského kráľa a vydala sa za kráľa Izraela Achaba. Jej panovačnosť a intrigánske praktiky sa prejavili o. i. násilným presadzovaním fénických bohov Kamoša, Bála a Aštarty a odmietaním JHWH. Omridovci spočiatku

hlásali iných bohov s rešpektom voči staršej účte voči JHWH. Zdanlivo nechávali vybrať si ľudí, ktorých bohov budú uctievať. Neskôr však Jezábel vyvolala strach v celej krajine, keď zakázala uctievať JHWH a nechala zavraždiť jeho prorokov. Chcela úplne odstrániť úctu voči JHWH. Do popredia sa tak dostala otázka pravého Boha. Omridovci spočiatku hlásali: **JHWH a Bál** a Eliáš túto otázku položil inak: **JHWH alebo Bál?**

Eliáš horľil za úctu k JHWH, čo znamenalo otvorený boj s Jezábel a s jej importovanými kňazmi. Eliáš viedol úsilie o obnovu účty voči JHWH známym rozkazom: „Nebude dažďa!“ Bál bol bohom počasia a nebol schopný dať dažď tri roky. Hoci sa prejavoval v nečase a búrke, nebol schopný dažď dať, keď mu to prorok JHWH zakáže. JHWH sa naproti tomu prejavuje pri Horebskej jaskyni Eliášovi aj víchrom, aj búrkou aj tichým vánkom, preto Eliáš nepochyboval, kto je pravým Bohom. Keď prikázal zhromaždiť ľud na Karmel a otvoril pred ľudom otázku pravého Boha, vedel vopred, kto zvíťazí. Nechal ľud zdanlivo vybrať si boha, a použil tzv. Boží súd.

„Ako žije Pán, Izraelov Boh, v ktorého službe stojím, nebude v týchto rokoch rosa ani dažď, iba na moje slovo.“

Eliáš obdarený mocou od Boha sa javí ako nadčlovek. Zosobňuje Boží trest, aj nádej. Trest pre hriešnika, ktorý nechce počúvať, kým na sebe nepocíti Boží trest a nádej, že prorok opäť prehovorí a dažď sa vráti. Kedy? To nepovie, lebo to bude záležať od pokánia ľudu a od Boha. Eliáša neobmáľčia sľuby, iba rozkaz Boží. A hriešnici majú spoznať Božiu moc aj cez trest, keď neprijímajú napomenutie. Trest Boží je predzvesťou večného trestu, ktorému chce Boh zabrániť.

...pokračovanie v budúcom čísle

Miroslav Bilčík

Spoločenstvo je druhá rodina

Nie veľké spoločenstvo Obnovy v Duchu Svätom, ale o to aktívnejšie, sa stretá v Strážskom. A nie náhodou je ich patrónom svätý Jozef. Šesť členiek sa na každom stretnutí modlí aj za manželov, bratov, synov a za otcov rodín.

Terka Geľatková, vedúca spoločenstva:

Náš Pán je milujúci a láskavý, dáva nám to, čo nikto iný nemôže dať – radosť, pokoj, lásku.

Preto som túžila viac Ho chváliť a tešiť sa z Jeho prítomnosti v spoločenstve Obnovy v Duchu Svätom. Stretávame sa v rodinnom dome v nedeľu, každé dva týždne. Na stretnutiach chválime Pána tak, ako najlepšie vieme, ďakujeme mu za mnohé milosti, odprosujeme Ho za naše chyby a pády a prosíme za naše potreby, rodiny, pokoj vo svete, kňazov atď.... Na konci sa modlíme aj za členku, ktorá mala nejaký sviatok alebo potrebuje modlitbu. Zapájame sa aj do diania vo farnosti. Tri členky sú lektorky, jedna je horľavou ružou svätého ruženca, iná pomáha upratovať kostol a faru a jedna spieva v spevokole.

Najkrajšie obdobie bolo, keď sme mali stretnutia v kostole po svätej omši pri vyložení Oltárnej sviatosti a chvály viedol pán kaplán Juraj Sitarčík, ktorý nás pri speve sprevádzal aj hrou na gitare. Povzbudením pre nás bolo hlavne to, keď sa k nám pridávali aj ostatní veriaci, ktorí sa aktívne zapájali do chvál a vďakyvzdania.

Každoročne sa zúčastňujeme trojdňových duchovných cvičení pod vedením duchovného otca Imricha Degra. Spoločne chodíme na rôzne podujatia Cirkvi. Veľkú radosť sme prežili pri modlitbe za tehotnú mamičku, ktorá prišla s veľkým žiaľom, že jej manžel ďalšie dieťa nechce a lekár jej neodporučil pôrod pre vyšší vek. Pán sa oslávil a dieťa je na radosť Bohu a rodičom.

Jozka: Som rada a ďakujem Pánovi, ktorý ma pozval do tohto spoločenstva prostredníctvom mojich milých spolusestier. Nakoľko žijem sama, spoločenstvo je pre mňa ako moja druhá rodina. Teším sa na každé stretnutie, lebo cítim veľkú silu pôsobenia Ducha Svätého, ktorý mi pomáha v každodennom živote. Napriek pokročilému veku sa môžem ešte realizovať aj v našej farnosti. Pán s Duchom Svätým ma postupne pretvára, a to nielen mňa, ale skrze spoločné modlitby a modlitby príhovoru sa vyriešili rôzne problémy v mojej rodine.

V Duchu Svätom môžem povedať: “Veľké veci urobil so mnou Pán, aj v mojej rodine a mám z toho veľkú radosť.” Vďaka Bohu,

Panne Márii, Neveste Ducha Svätého, svätému Jozefovi, patrónovi nášho spoločenstva, a všetkým mojim spolusestrám. Nech je zvelebené meno Pánovo! Amen! Aleluja!

Zlatka: Pre mňa spoločenstvo znamená veľa. Naučila som sa v ňom inému druhu modlitby, osobnej modlitbe a tá, myslím si, že prehĺbila moju vieru. Teraz už nechodím do spoločenstva tak často, lebo pracujem ako opatrovateľka v Rakúsku. No veľmi mi to chýba a aj stretnutia so sestrami, kde sa navzájom povzbudzujeme na ceste životom.

Marta: Spoločenstvo je rodina, ľudia, ktorým dôverujem, s ktorými som spoločne naladená na tej jedinej správnej vlnovej dĺžke – túžbe po neustálej Božej prítomnosti, láske, dôvere a modlitbe. Spoločenstvo mi dáva veľkú silu, učí ma pokore, prijímať svojich blízkych a každodenné situácie odovzdávaním do Božej vôle. Sila a energia spoločenstva ma posilňuje. Modlitba chvál, čítanie a rozoberanie Svätého písma a neustála prítomnosť Božej milosti v každodennom živote ma ubezpečuje, že som na správnom mieste.

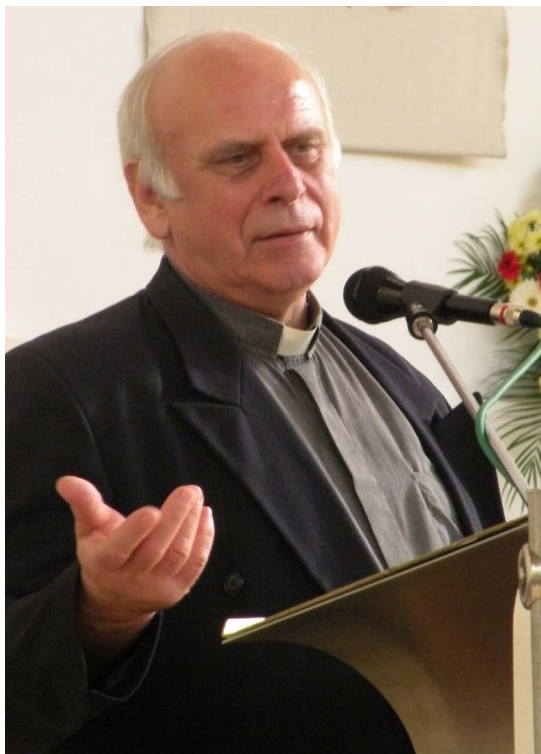
Hela: Do nášho spoločenstva chodím už od jeho založenia. Tu nachádzam pokoj, radosť a silu prekonávať aj ťažšie životné situácie. V spoločenstve som sa naučila pravidelne sa modliť. Predtým som bola neveriaca a s modlitbou som mala veľké problémy. Až neskôr som získavala trpezlivosť a chuť k modlitbe. Zamilovala som si hlavne čítanie Svätého písma, lebo v ňom som bližšie spoznávala Pána Ježiša Krista a nachádzala, a ešte stále nachádzam, mnohé odpovede na moje otázky. Už niekoľko rokov sa mi každý rok podarí postupne prečítať si celé Sväté písmo.

Mária: Spoločenstvo pre mňa znamená poznanie lásky, dohody, milosrdenstva, starostlivosti Ducha Svätého o náš duchovný a telesný každodenný život. Tu nachádzam múdrosť, poznanie, pokoj a radosť. Do spoločenstva rada chodím najmä kvôli upevňovaniu jednoty Božej lásky, vzájomnému posilňovaniu vo viere v dnešnej komplikovanej dobe a rovnako zmýšľajúcim priateľom.

*Jarmila Kráľová
foto: archív T.G.*

Čo je útlak zlého ducha?

Odpovedá kňaz Anton Gubala

Boh stvoril človeka na svoj obraz. Na rozdiel od iných stvorení vo svete mu dal slobodu rozhodovania – slobodnú vôľu. Avšak následkom dedičného hriechu už nie je dokonalá. Zlý duch, ktorý veľmi nenávidí človeka pre jeho priateľstvo s Bohom, sa snaží ovplyvniť nás, aby sme sa nerozhodovali slobodne. Snaží sa oddeliť nás od Boha akýmkoľvek spôsobom a v ktorejkoľvek oblasti. Stačí mu slabá chvíľka, moment, kedy sa neriadime Božou vôľou, aby začal vyvíjať nátlak: veď to nič nie je, veď to robí každý, to nie je hriech, veď je to rozumné... Náš pohľad už nie je upriamený na Pána a jeho plán, ale začneme sa rozhodovať podľa toho, čo vyhovuje nám alebo podľa mienky okolia. A diabol začne postupne rozširovať svoje pole pôsobnosti, pričom svoj plán prispôbuje

našej povahe a prostrediu, v ktorom žijeme. Človek postupne otvára dvere diablu a vylučuje zo svojho života Boha.

Pokušenie pozná každý z nás. Napadne nám nejaká myšlienka, alebo príde nejaká „ponuka“ zvonka. Vnímame všetky výhody, ktoré by sme z toho mali. Začneme sa rozhodovať. To je pokušenie.

Na rozdiel od pokušenia je útlak opakované pôsobenie v tej istej oblasti na nejaké slabé miesto človeka. Napríklad sa neviem zbaviť výbuchov hnevu, neovláduteľný sex, porno, internet, túžba po postavení...

Diablovo pôsobenie je také rozsiahle, ako rozsiahle je prostredie, v ktorom žijeme. Každý z nás má slabé miesta, na ktoré on zameria svoje útoky. Nikto nie je pred ním uchránený – ani hriešnik ani svätec. Utláča človeka cez „vstupné brány“, ktorými sú **hriech, vnútorné zranenie a okultizmus.**

Hriech vstúpil do sveta pre diablovu pýchu a žiarlivosť. Človek mal všetko, žil v Božej prítomnosti, žil v raji. Diabol to dobrovoľne stratil. Podarilo sa mu nahovoriť človeka na hriech neposlušnosti, ale Boh mu vychádza v ústrety a posielal svojho Syna, aby človeka vykúpil. Diabol vie, že nikdy nedosiahne blaženosť. Preto je jeho porážka hrozná a nenávisť voči človeku - ktorý je iba stvorením - strašná. A tak sa snaží využiť každý hriech, aby sa infiltroval, pokúšal, utláčal a obsadil človeka. Treba si však dávať pozor, aby sme nepripisovali všetko diablu. Snaží sa využiť ako vstupnú bránu každý hriech, ale nie v každom hriechu je prítomný satan. My sa rozhodujeme pre dobro alebo zlo a sme zodpovední za svoje skutky.

V každom z nás sú aj oblasti, v ktorých

sme boli **vnútorne zranení** druhými ľuďmi: kritika, zlé slovo, zlé zaobchádzanie, ponížovanie a podobne. To je druhá oblasť, ktorú môže diabol využiť ako vstupnú bránu pre útlak. Pre Boha neexistuje minulosť ani budúcnosť. Uňho je stále „teraz“. Preto je možné, aby boli uzdravené aj tie zranenia, ktoré sa stali dávno v minulosti.

Ale ani v oblasti vnútorných zranení nemusi byť priamo prítomný diabol. Napríklad: môj otec bol veľmi, veľmi prísny. Vydával len rozkazy a zákazy. Nikdy si ma nepritúlil a nebol na mňa hrdý. Je pochopiteľné, že som prevzal tento vzorec správania. Viem, že to nie je správne, odmietam to, ale sám neviem, ako prejavovať lásku. Potrebujem modlitbu za vnútorné uzdravenie.

Okultizmus je niečo tajomné, skryté, a to veľmi priťahuje človeka. Človek chce niečo dosiahnuť – slávu, moc, zdravie, lásku, poznať svoju budúcnosť, alebo aj uškodiť protivníkovi – a tak siahne po okultných silách a tajomných rituáloch. Ak aj dosiahne, po čom túži, nedáva mu to Boh, ale je za tým diabol. Dosiahol svoje: človek sa už viac neobracia na Boha ale vystačí si sám s temnými silami a skôr alebo neskôr ho to zničí. Koľko ľudí dosiahlo slávu pomocou zmluvy s diablom a nakoniec spáchali samovraždu. Existujú aj jemnejšie odtiene ako je zmluva, podpísaná krvou, ale diablu to stačí. Dosiahol, čo chcel – už viac nie je Boh Pánom človeka.

Proti duchovnému útlaku máme veľmi účinné zbrane: sviatosť, osobnú modlitbu, modlitbu spoločenstva a modlitbu autoexorcizmu. Autoexorcizmus sa odporúča modliť najmä po svätom prijímaní, keď je človek naplnený Božou prítomnosťou a môže byť vyslovený napríklad takto: V mene Ježiša Krista a pre jeho prevzácnu krv vyliatu za mňa na kríži ti rozkazujem, zlý duch žiarlivosti, sexuality, smútku.... (nie je to meno ducha, len pomenovanie

oblasti, v ktorej ťa utláča) odíď odo mňa a nikdy sa nevracaj. Ježišu, Ty si môj jediný Pán a Boh, Tebe patrí, Tebe dôverujem.

Upozorňujem, že oslovit' zlého ducha môžeme len v prípade, keď sa modlíme za seba, nie za druhých! Za druhých musíme použiť formuláciu, v ktorej oslovíme Ježiša a požiadame ho, aby On vyhnal zlého ducha. Ak problémy pretrvávajú, je dobré vyhľadať aj pomoc psychológa.

Treba povedať, že vďaka najmä charismatickej obnove sa v Cirkvi obnovili modlitby za uzdravenie a oslobodenie. Je to asi najcitlivejšie hnutie na problémy, spôsobované diablom.

Ale hoci je diabol realitou, je už porazený. Nesústred'ujme svoju pozornosť naňho, ale na Ježiša.

foto: P. Teplan

Gustave Doré: Diabol pokúša Ježiša na púšti.

Sme Jeho tím!

„Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“ Slová Písma známe, myslím každému. V Piaristickom kostole sv. Ladislava v Nitre to nebolo „len“ o slovách. Na utorkových chválach 22. marca to bolo predovšetkým o tom, že On bol medzi nami. A s nami aj kapela ESPÉ.

Vošla som do kostola plná očakávaní. Popravde som na chválach bola veľmi dávno. ESPÉ som už zažila na koncerte, vravím si, že by som znovu chcela prežiť tú Božiu prítomnosť, ako keď som Ho chválila predtým. Kostol bol plný ako nikdy.

Nevravím, že inokedy v ňom nie sú, no také množstvo mladých ľudí na meter štvorcový som dávno nevidela. Už na začiatku chrám dýchal atmosférou, ktorú som v ňom vždy hľadala. Atmosférou hľadania pokoja, mladíckej bojovnosti a túžby. Tu som ju našla a ona začala rásť po svätej omši, kedy sme sa všetci hrdo postavili a vyznali, že On je tam s nami a v tej našej bolesti nás nenecháva len tak samých. Boli sme tam ako Jeho tím, Jeho bojovníci, ktorí vo svojom vnútri bojujú, ale vedia, že On ich nenecháva samých. Práve naopak. Vkladá im do rúk svoje zbrane. Vieru, nádej a lásku.

Julo Slovák so svojimi priateľmi pracujú na diele, ktoré ťahá mladých naspäť k Bohu. Obdivujem ich za prácu, ktorú robia a predpokladám, že nie vždy je to ľahké. No vidím, že verne kráčajú tam, kam ich Pán pošle. Cez nich si Boh volá k sebe zlomených, boľavých, aby vedeli to svoje trápenie odovzdať do správnych rúk a ničoho sa nebáť. V ten utorok sme s Julom a jeho priateľmi vytvorili nové spoločenstvo. Boli sme silní, odhodlaní ísť ďalej napriek všetkému. Boh cez neho vravel ku každému jednému z nás. Ako sme tam boli, mala som pocit, že všetkých poznám, hoci som ich videla prvýkrát. Ale boli sme tam v Jeho mene a On bol medzi nami.

Evka

foto: autor

Začala jej premena

Milí priatelia! Svedectvo, o ktoré sa chcem s Vami podeliť, je už staršieho dáta, no verím, že tak, ako stále pri rôznych zápasoch, aké život prináša, povzbudzuje mňa, povzbudí aj Vás, lebo hovorí o tom, ako modlitba v Duchu Svätom svojou silou mení naše životy a ako Pán dobýva naše srdcia tým najnečakanším spôsobom.

Na diecéznom stretnutí Obnovy v Duchu Svätom, ktoré sa konalo v Trenčíne a ktorého hlavnou témou bola charizma modlitby v jazykoch, som slúžila v skupinke modlitbou príhovoru a samozrejme, okrem iných potrebných vecí som bratom a sestrám vyprosovala práve túto charizmu, aby im slúžila na vnútorné budovanie. Pristúpila k nám aj jedna milá pani, ktorá sa prihovorela mojej priateľke a ja som sa hneď pripojila s otázkou, či sa smieme za ňu pomodliť. S úsmevom súhlasila a ja som ju nadšene predkladala Pánovi, vyprosujúc jej posvätenie aj cez charizmu modlitby v jazykoch. Bolo to krásne a silné, deň vrcholil a my sme sa rozlúčili.

Na druhý deň mi volá moja spolumodlitebníčka a sestra zo spoločenstva a od smiechu sa zadúša. Ja som totiž ani netušila, že pani, za

ktorú som sa tak horlivo modlila, bola jej kamarátka z kúpeľov, ktorá ju prišla iba pozdraviť a nemala ani predstavu, čo sa v kostole deje, pretože bola síce pokrstená, ale nie veľmi praktizujúca kresťanka. Vo veľkých rozpakoch totiž mojej priateľke telefonovala, že sa s ňou deje niečo veľmi čudné, lebo hovorí cudzou rečou a nevie, čo s tým. Po vysvetlení sa jej naozaj uľavilo, no uvedomila si, že ak sa v nej už modlí Duch Svätý, mala by ísť na svätú spoveď a chodiť aj do kostola. Tak veselo i vážne začala jej premena, ktorá priniesla nádherné obrátenie duše, po ktorej bol smädny náš Pán tak veľmi, že ju priviedol na miesto stretnutia a dal jej tak spoznať svoju lásku.

Blanka

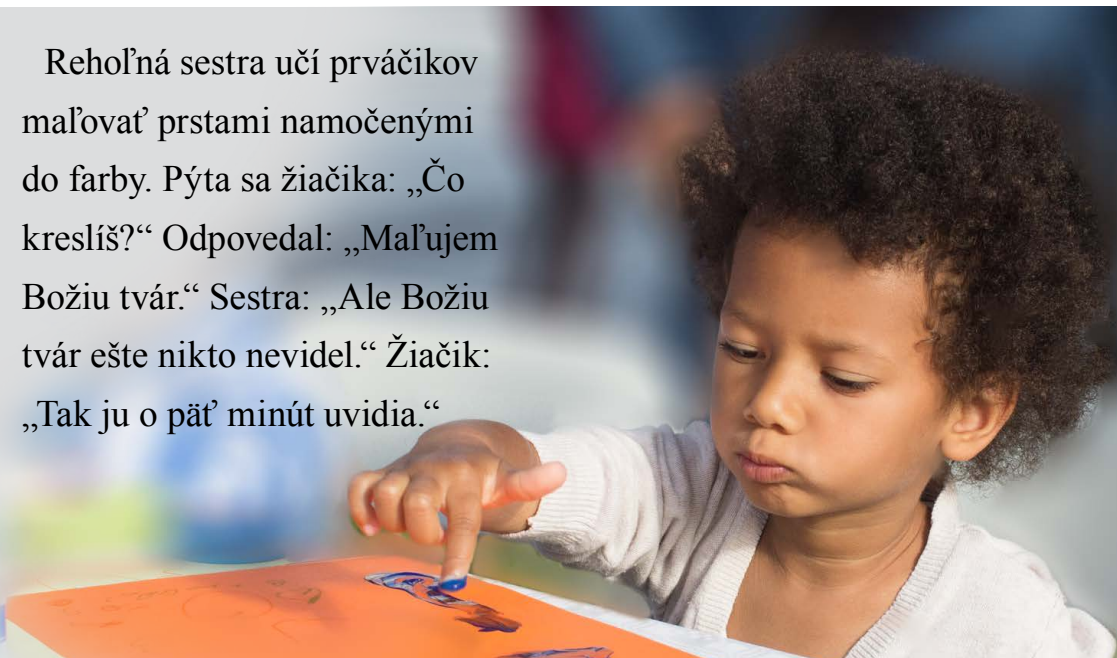
Ján XXIII. navštívil kliniku Nemocnice Ducha Svätého. Pri vchode ho strémovaná rehoľná sestra, zodpovedná za nemocnicu, vítala slovami: „Svätý Otče, som predstavená Ducha Svätého.“ Pápež jej odpovedal: „Ste šťastná žena, ja som iba zástupcom pána Ježiša na zemi.“

V Jezuitskej centrále v Ríme je socha sv. Ignáca Loyolského a na mramorovom podstavci je nápis - veta, ktorú povedal Františkovi Xaverskému pred odchodom na misie: „Choď a zapáľ svet!“ A vedľa sochy je zavesený hasiaci prístroj.

Rehoľná sestra učí prváčikov maľovať prstami namočenými do farby. Pýta sa žiačika: „Čo kreslíš?“ Odpovedal: „Maľujem Božiu tvár.“ Sestra: „Ale Božiu tvár ešte nikto nevidel.“ Žiačik: „Tak ju o päť minút uvidia.“

KATOLÍCKA PÚTNICKÁ KONFERENCIA

NOVÉ SVITANIE

9-13 JÚL 2016

SKALKÁ PRI TRENCÍNE

TEMA KONFERencie:
AKO V NEBI, TAK I NA ZEMI (Mt 6, 10)

Mons. Tomáš Gális | Mons. Peter Rusnák | Erika Gibello | Rónán Johnston
o. Mikuláš Tressa | o. Henrich Grejták | Peter Lipták | Dominika Gurbaľová
o. Dominik Markoš | o. Peter Hertel | o. Ivan Barus | o. Karol Vallo a ďalší

SVÄTÉ OMŠE | MODLTBA CHVÁL | ADORÁCIE | PREDNÁŠKY | WORKSHOPY
MARIÁNSKA PÚT | MODLTBA ZA UZDRAVENIE | PROGRAM PRE DETI A MLADÝCH

REGISTRÁCIA | www.novovesitanie.sk
PRE VIAC INFO | 0902 775 147 |

cesniplus Slova |

CHARIZMATICKÁ KONFERENCIA MILOSRDENSTVA A UZDRAVENIA

26. 8. – 28. 8. 2016

Mestská športová hala
„Slávia“, TRNAVA

Božie slovo, sväté omše,
kľanenie a chvály,
modlitby za uzdravenie
a oslobodenie a naplnenie
Duchom Svätým.

Možnosť premodlievania!

Hrá a spieva:
skupina „VERITAS“
z Jakubovho dvora

Motto konferencie:

PÁN JEŽIŠ NÁS UZDRAVUJE
SVOJOU MILOSRDNOU LÁSKOU!

ZAČIATOK PROGRAMU:

v piatok o 14:00 h;

KONIEC: v nedeľu o 14,30 h

S finančnou
podporou:

mesto

Trnava

a

Info Vy

Informácie: www.jas-zv.sk; vierka.jas@zoznam.sk; t. č. 045 2861261

STRETNUTIE SPOLOČENSTVIEV A PRIATEĽOV OBNOVY V DUCHU SVÄTOM

TRENCÍN

15. október 2016

Kostol sv. Fr. Xavierskeho (kostol Piaristov)

Seminár
s pátrom Eliasom Vellom,
OFM Conv
hotel Agroinštitút v Nitre

3. až 6. august 2016

**Vnútorne uzdravenie -
stretnutie s Bohom milosrdenstva**

8. až 11. august 2016

Rozlišovanie dobrých a zlých duchov

info: 0305 335 854, seminar.elena@gmail.com

Katolícka charizmatická obnova Slovenska, Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra

Rožňava - Dušan Lukáč (koordinátor), 0903 635 996, lukacd@psg.sk; **M. Lőrincová**, 0904 549 333, lorincova@slovanet.sk

Bratislava - E. Ferancová (zástupca koordinátora), 0905 335 854, seminare.ev@gmail.com

Trnava - A. Gubala, 0905 512 749, franton48@seznam.cz; **H. Karásková**, 0915 429 973, karaskova@topcomp.sk

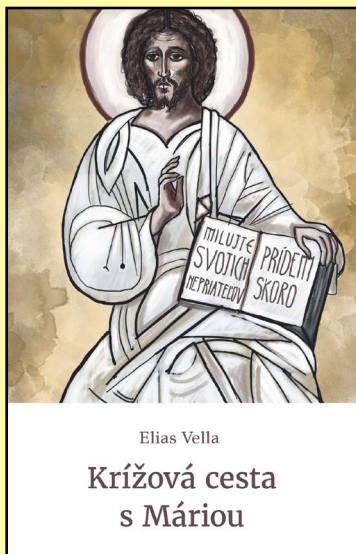
Nitra - O. Krekáčová, 0911 958 334, krekanova.o@gmail.com; **M. Bernátková**, 0903 585 586, bernatkova.maria@gmail.com

Košice - F. Klimo, 0907 534 970, fklimo@yahoo.com; **P. Slávik**, 0908 989 538, peter.sl@centrum.sk

Banská Bystrica - V. Kocián, 0903 571 499, jaszv@in.slovanet.sk; **V. Nemcová**, 0910 978 956, vierka.jas@zoznam.sk

Spiš - M. Hvizdoš, 0904 109 521; **J. Hýrošová**, 044 4341 264, 0902 737 623, tereziaavelka@zoznam.sk

Žilina - M. Biľčík, 0904 607 070, mbilcik@gmail.com; **J. Kvašňovský**, 0904 273 060, jozefpc@azet.sk

Křížová cesta s Máriou

Páter Elias Vella OFM Conv., katolícky kňaz, exorcista z Malty, ktorého pozná svet z duchovných cvičení, seminárov a konferencií napísal zaujímavú krížovú cestu s meditáciami. Máme možnosť hlbšie sa ponoriť do tejto modlitby spolu s Pannou Máriou.

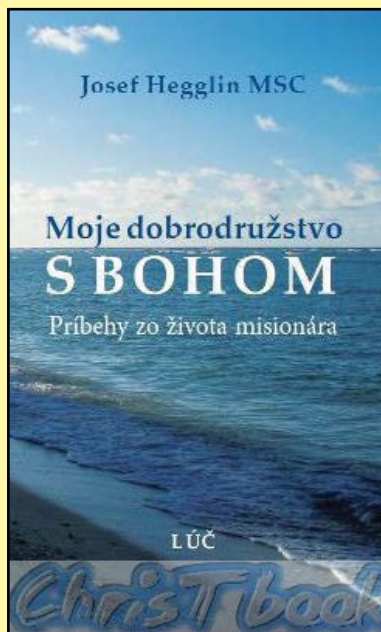
Kniha nám ponúka novú duchovnú skúsenosť.

CHARIKNIŽNICA

2/2016

Moje dobrodružstvo s Bohom

Páter Jozef Heglin, MSC sa rozhodol svedčiť o viere aj napísaním príbehov, ktoré zažil na misiách. Máme možnosť nazrieť do života misionára Srdca Ježišovho, ako Boh zasahuje nielen do jeho života. Odhaľuje mnohé aktuálne témy v duchu viery. Kniha je napínavým čítaním, spoznáme ľudí z rôznych kontinentov s ich radosťou aj bolesťou.

**Knihy si môžete zakúpiť v predajniach s náboženskou literatúrou
alebo telefonicky na čísle 0911 958 334**